

[Knud Jespersen.]

holde loven? Skal de ikke underkastes almindelig beskatning? Skal de ikke med bogen i hånd findes frem på en sådan måde, at man kan sætte skattetrykket ned for de almindelige mennesker og undgå den nedskæring, man har planlagt?

Men intet svar er jo også en slags svar. Finansministeren har ikke bestridt de kendsgerninger, jeg fremlagde; det bliver også vanskeligt. Men ikke desto mindre fastholder man altså, at det skal være arbejderne, det skal være pensionisterne, unge under uddannelse eller 80 pct. af befolkningen, der skal lægge ryg til den svingning af nedskæringskniven, som regeringen agter at foretage.

Jeg har også lagt mærke til, at man over for offentligheden ikke længere viger tilbage for ligesom at lade hænge i luften, at man vil true med et valg, hvis ikke folketetinget makker ret og anerkender regeringens faktiske diktater i denne sag. Jeg vil advare både finansministeren og den samlede regering mod at true med valg, for jeg tror, sådanne trusler kan udløse glæde i befolkningen, og jeg tror, at hvis regeringen leger for meget med disse trusler, så kan det godt være, at man lytter til de tanker, vi har gjort os, og også arbejdspladserne har gjort sig, om, at enten standser man denne flåning, eller også må arbejderne rundt omkring i Danmarks byer, de, der skaber værdierne, finde en form, hvorunder man kan befri Danmark for denne regering, som man aldrig skulle have haft.

Jeg vil også understrege, at man ikke skal udløse katastrofer over mange af de grupper, der her er nævnt, og regne med, at man kan gøre det ustraffet. Regeringen har et godt folk i det danske, den har et tålsomt folk og et folk, der er langmodigt, og man bør vide, at man kan nærme sig bristepunktet på en sådan måde, at det eksploderer, og på en sådan måde, at konklusionen bliver, at danskerne siger, at nu vil de have en helt anden slags regering.

Derfor vil jeg anbefale, at man trækker en del af disse nedskæringsforslag tilbage, og at man prøver at leve op til den påstand, man har fremsat om at være hele befolkningens regering, og i alt fald ikke ensidigt fremturer som nu, hvor man er godsejernes, bankernes og spekulanternes regering.

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne takke finansministeren for svaret på spørgsmålet om den frie kronkurs. Jeg blev ganske vist ikke overrasket over finansministerens svar, for det blev et nej til den frie kronkurs. Man var bundet af EF, hvor man har låst kurserne fast EF-landene imellem. Så vil jeg da gerne spørge finansministeren, om det ikke forudsætter, at man fører en fælles økonomisk politik, i hvert fald for så vidt angår spørgsmålet om en ensartet udvikling i omkostningsniveauet, og, hvis en sådan udvikling ikke rent faktisk finder sted, hvad man da agter at gøre fra ministeriets side.

Jeg rejste under mit første indlæg spørgsmålet om besparelser på forsvarsområdet, og jeg takker for det svar, der kom fra det radikale venstre, og har indtil nu konstateret, at der ikke foreligger nogen udtalelser eller noget svar fra socialdemokratiet, det konservative folkeparti og regeringspartiet. Jeg synes nok, det var rart at høre en bemærkning, men tavsheden kan måske tolkes derhen, at man ikke ønsker at inddrage forsvarsforliget og forsvarsministeriet i de besparelser, der skal ske.

Med hensyn til de sociale boligselskaber vil jeg gerne spørge regeringen, om den deler den opfattelse, at de faktisk kun bør bygge for mindre og mindst bemidlede, og at de i øvrigt selv bør tage ansvaret for de uheldige dispositioner, som de i de enkelte tilfælde måtte træffe.

Med hensyn til nogle generelle betragtninger vedrørende skattetrykket, som især det radikale medlem fru Grethe Philip gjorde, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger.

Der kan måske imellem det radikale venstre og retsforbundet være forskellig bedømmelse, forskelligt syn, med hensyn til mulighederne for ad denne vej at opnå skattenedsættelser. Men hvis vi vender os til de fremtidige dispositioner, spørgsmålet om, hvad vi skal sige ja til i fremtiden, hvorledes vi skal disponere i fremtiden, så synes jeg, det er en noget beskeden målsætning — sådan forstod jeg fru Grethe Philip — at det nok ikke var muligt at opnå nogen nedsættelser. Dér er det min opfattelse, at man på lang sigt ved en konsekvent politik vil have mulighed for at komme igennem. Jeg deler da helt den opfattelse, at dér, hvor der måske ud fra et mere langsigtet synspunkt først og frem-